

PLUGUȘORUL 2015

Aho, aho, surori și frați,
Copilași, mămici și tați,
Înfrățiți la cataramă
De-o credință, de o mamă,
Oameni harnici și curați
Și la suflet nepătați,
Muncitori, dar și plugari,
Buni creștini și gospodari,
Știm că sunteți ocupați
Și de griji lumești stresați,
Dar de stați, și ne-ascultați,
Și de nu vă supărați,
Vrem, cu încăpățănare,
Să vă facem o urare,
De Crăciun și Anul nou,
Ce-o dorim cu mult ecou.

Frați creștini, dreptmăritori,
Copilași buni și surori,
Cei ce sunteți floarea gliei,
Reazemul ortodoxiei,
Am plecat azi la urat,
Dar mai mult la semănat,
Îndemnați de cartea sfântă,
Care-n psalmi așa cuvântă:
*Cei ce seamănă plângând
Secera-vor mult râzând.*
Deci vă rog să ne-ascultați,
Cu răbdare înarmați.

Frați iubiți și surioare,
Ce conviețuiți sub soare
Ce sunteți sau nu amici,
Calfe sau doar ucenici,
Vremurile sunt cumplite,
Încărcate cu ispite,
Cu nevoi, cu supărări
Și cu multe încercări,

Însă multe din ispite,
Și necazuri diferite,
Ni le facem singuri, noi,
Aruncându-ne-n război,
Dar există, cum se știe,
Pentru toate alifie.
Leacul cel mai bun, se pare,
E o doză de răbdare.
Mai mult timp administrată,
E cu totul minunată!
Însă, dacă-i slab efectul,
Nu-nterupem tratamentul,
Ci îl completăm atent
Cu un altul mai fervent.
Îl dublăm cu răbdărică,
Într-o doză măricică.
E ceva liniștitor,
Un medicament ușor.
Nu produce transpirații,
N-are contraindicații.
Dacă, totuși, nici așa
Nu se schimbă cu ceva
Starea asta de ispită,
Ce apasă și palpită,
Încercați cu răbdăroi,
Un medicament de soi.
Vindecă și întristare,
Și oricare supărare.
Garantat e în ispite
Și în lucruri nedorite.
Așadar, cum vă spusei,
Nu uitați de astea trei:
Răbdărică, răbdăroi
Și răbdare mai apoi.
(Ordinea nu prea contează,
Pentru cine se tratează).
O triadă minunată,
Sigură și garantată!
Tratamentul ăsta bun
E un tratament străbun.

E testat pe mulți creștini
Mai nervoși sau mai blajini,
Pe mireni și pe părinți
Și în primul rând pe sfinți...

la să-mi spuneți voi, flăcăi,
Cum stați cu răbdarea, măi?
Ori nu mai aveți răbdare
Și vreți să strigați mai tare,
Să se-audă-n lumea mare?
la pocniți din bice, măi,
Și sunați din zurgălăi!

Hăi!

De când suntem pe pământ,
Tot mergând pe drumul sfânt,
Multe lucruri am aflat,
Multe am mai învățat
Despre viața creștinească,
Despre calea-mpărătească.
Multe sfaturi am primit,
Multe cărți am mai citit.
Pentru asta, mulți din frați
Se văd drepți, se văd dotați,
Iar când un prilej apare,
Iau cuvântul și zic tare,
Să-i audă toată piața,
Cum să-și schimbe lumea viața.
Nu e rău că dăm povețe
Celor ce-i găsim prin piețe,
Dar o vorbă am în minte,
Ce mi-a spus-o un părinte:
*Vorba, ca o vorba sună,
Însă fapta strașnic tună!*
Ca un trăznet strălucește
Și pe oameni îi trezește.
Așadar, să medităm:
Nu prin vorbe luminăm,
Ci prin pilda noastră vie,
Cu o viață în trezvie.

Doar așa, iubiți confrăți,
Îi vom folosi pe frați,
Fără predici sau cuvinte,
Cum zicea acest părinte.
la trăzniți din bice, măi,
Și mai luminați și voi!

Mânați, măi!

Hăi!

Frați iubiți și surioare,
Nu e nimenea sub soare,
Nu e nimeni pe pământ,
Să nu aibă și-un dar sfânt.
Nu-i creștin dreptmăritor
Să nu fie purtător
Și al unui dar micuț,
Cât ar fi el de slăbuț.
Însă cin-se ostenește
Pentru suflete, primește
De la Domnul mare har,
Mare milă, mare dar.
Peste-acela harul plouă
Și, cu mâinile-amândouă,
Toarnă Domnul daruri sfinte,
Cum zicea un drag părinte.
Dintre daruri, cel mai mare,
Ce nu are-asemănare,
Este dragostea fierbinte
Pentru lucrurile sfinte,
Pentru Domnul, pentru sfinți,
Pentru vrednicii părinți,
Pentru frați și copilași,
Pentru semeni și vrăjmași.
Tot un dar, pe calea sfântă,
E smerenia adâncă.
Ea, cu dragostea-njugată,
Mântuiește lumea toată,
Fără multă osteneală;
Te ferește de greșeală,
De dezastrele mândriei,
Judecării și mâniei.

Noi să cerem tot mereu,
De la bunul Dumnezeu,
Dragoste, după poruncă,
Și smerenie adâncă.
Însă nu doar Domnul Sfânt
Ne dă daruri pe pământ,
Și cel rău, cu ai săi pui,
Dă și el din ale lui
Daruri rele și spurcate:
Vrăjmășie, răutate,
Pizmă, neorânduială,
Clevetire și sminteală.
Cea mai bună roadă strânge,
Cel ce-n patimi ne împinge,
Cu mândria diavolească
Și invidia drăcească.
De la Domnul Atotbun
Noi să cerem tot ce-i bun:
Daruri bune, daruri sfinte,
Pace, dragoste fierbinte.
Jos invidia, mândria,
Răutatea și mânia!
Sus iubirea cea dorită
Și smerenia smerită!

Voi ce dar aveți măi frați
De nu ziceți nu urați?
Arătați-le băieți
Câtă dragoste aveți!
la mai urați, măi,
Să se sperie cei răi!
Hăi!

Știm de la Mântuitorul
Și Ioan Botezătorul,
Ce erau contemporani
Acum două mii de ani,
Că cereasca-mpărăție
E aproape ca să vie.
Dac-atunci era aproape,
Dar acum, cum e măi frate?

Cum se cade s-așteptăm?
Câtă importanță-i dăm?
Dacă știm c-avem păcate,
Nu ar trebui spălate?
Nu se cade, cu silință,
Ca să facem pocăință?
Referindu-se odată
La sfârșit, la Judecată,
Într-o scriere a sa,
Sfântul Petru zice-așa:
*Dacă știm că într-o zi
Cerurile vor pieri,
Toate se vor mistui,
Oare cum s-ar cuveni,
Fraților, s-o așteptăm,
Cum se cade să umblăm?*
Dragii mei, dar astăzi noi,
Cei din veacul de apoi,
Cum ar trebui să fim,
Oare cum ne pregătim?
Viața asta e un dar
Și se cade, așadar,
S-o trăim în fapte bune,
Cu mai multă-nțelepciune.
Trebuie să o trăim,
Dar să nu ne mocirlim!
Viața este, dragă frate,
Cam cum e la facultate:
Trei sau patru ani petreci,
Ori la cursuri ore-ntregi,
Tot gândindu-te-ncordat
La examenul de stat,
Ori prin bar și discoteci,
La distracții sau la meci.
Cel ce-a stat și-a studiat,
la examenul de stat,
Iar cel care s-a distrat,
Va urla nemângâiat;
Conștiința nu-i dă pace,
Îns-acum ce poate face?

Dumnezeul nostru sfânt,
Ce-a făcut om din pământ,
Nu ne-a plămădit în van,
Ci, cu noi, El are-un plan;
Vrea, cu noi, să-nlocuiască
Ceata doua îngerească,
Ceata rea și răsvrătită,
Care e acum căzută.
O ce nobilă chemare
Avem frați și surioare!
Hai, de-acum pân' la sentință,
Toți să facem pocăință!
Spovedanie curată
Și o viață nepătată!
Dar, întâi și-ntâi de toate,
Stop la poftă și păcate!
Fraților din lumea toată,
Vremea vieții, ce ni-i dată,
Este timp de pregătire
Pentru cer, pentru sfințire.
Hai să nu mai pierdem vremea!
Să dăm la o parte lenea!
Să nu mai dorim, nicicum,
De-a ne sătura acum
De plăceri înșelătoare
Și de cele trecătoare:
De somn mult, comoditate,
De mâncăruri aromate
Și tot felul de păcate!
Fără jertfă, nu se poate!
Scopul vieții nu-i, amici,
Să ne săturăm pe-aici.
În Psaltire zice-așa:
*Eu atunci m-oi sătura,
Când vedea-voi slava Ta.*
Deci să nu uităm, măi frați,
Pentru ce am fost chemați!
Este timp de veselie
În cereasca-mpărăție!
Trebuie acuma, omul

Să se veselească-n Domnul.
Voi, plugarii mei vestiți,
Spuneți, cum vă veseliți?
De ce sunteți întristați,
De ce, măi, nu mai urați?
La urați cu voce tare
Să se-audă-n lumea mare!
Urați, măi!
Hăi!

Tare mult ne bucurăm,
Când o predică-ascultăm!
Suflețelu-n noi oftează,
Ochișorii lăcrimează,
Dar folosul e infim,
Dacă doar o auzim!
Însă, dacă ce s-a spus,
Și în practică am pus,
Sfatul ce l-am auzit,
Doar atunci ne-am folosit.
Frații noștri ce iubiți,
Nu se mântuiesc, cum știți,
Cei ce-aud, ascultătorii,
Ci numai împlinatorii!

Un noian de predici sfinte
Și atâtea-nvățăminte
Afli astăzi din biserici,
De la bunii noștri clerici,
Sau, mai nou, înregistrate
Pe CD-uri minunate.
O comoară, un tezaur;
Predici ferecate-n aur.
Dacă le aveți în casă,
O comoară-aveți pe masă.
Cine-ascultă și-mplinește,
Negrșit se mântuiește!
Sunt o hrană îngerească,
Pentru oastea creștinească.
Deci, hrăniți-vă cu ele!

Nu cu filme și manele,
Nu Youtube și nu Facebook,
Cu programul lor năuc!
Nu cu internet cafe
Sau emisiuni TV!
Timpul vieții e un dar,
Să nu treacă în zadar,
Căci vom da toți socoteală,
Pentru orișice greșeală.
În balcon, în mașinuță,
Pune câte-o predicuță!
La fel și-n bucătărie,
Sau când mai lucrezi la vie.

Îți dai seama, frate bun,
Câtă hrană e acum?!
MP3-uri pe CD-uri
Și atâtea DVD-uri...
Chiar de nu le-ascuți zelos,
Și tot afli un folos!

Dar ce faceți măi băieți,
Ce-ați intrat în sperieți,
Ce-ați rămas așa uimiți,
Căci sunt lucruri ce le știți!
la sunați din zurgălăi,
Să se-audă-n munți și văi!
Sunați, măi!

Hăi!

Cei ce suntem, lume bună,
În Biserica străbună,
Sfântă și dreptmăritoare
Toți avem, să știți, chemare
În ogorul creștinesc,
Pentru sporul sufletesc.
De aceea, se impune,
Ca să facem misiune.
Împărțiți cu mâna voastră,
Hrană sfântă, sufletească!

Dați la cei neștiutori,
Dați la cei începători,
Îndreptare, cărți, CD-uri
Iconițe, DVD-uri,
Căci materiale-avem,
Noi doar să le-mprăștiem.
Fiindcă azi, luați aminte,
Poți da multe daruri sfinte.
Iar acestea, când le dați,
Să vă și orientați.
Pe cei care nu primesc
Darul vostru sufletesc,
Nu-i forțați, nu-i judecați,
Ci în taină vă rugați.
Să lucrați cu îndrăzneală,
Dar cu dreaptă socoteală!

Faceți, faceți misiune,
Că e greu de biata lume!
Folosiți orice răstimp,
Că nu prea mai este timp.
Nu mai este timp de tihnă.
Nu mai e timp de odihnă.
Iar când lenea te apasă,
Și îți zice: stai acasă!,
Sau când crezi că nu ai tihnă,
Nu te sature de odihnă,
De somn dulce, de mâncare,
De-o dulceață trecătoare,
Să zici des, așa, în minte,
Ale Duhului cuvinte:
*Lasă că m-oi sătura
Când vedea-voi slava Ta.*
(Este vorba, cum s-a spus,
Despre slava lui Iisus).

Dacă n-o să ascultați,
Sigur o să regretați,
Fiindcă n-ați lucrat mai mult,
Pentru fratele căzut,

Pentru cel neștiutor,
Iar tu... la calculator.

Totdeauna întrebați
Cum și ce să mai lucrați,
Dacă nu, să vezi buclucu',
Vă dă diavolul de lucru.

Ia să-mi spuneți, frații mei,
Mai ales cei tinerei,
Voi cum stați cu misiunea,
Sau priviți emisiunea
Necuratului șiret
La TV sau internet?
Haideți iute să strigăm
Și din somn să ne sculăm!
Strigați, măi!

Hăi!

Astăzi, partea femeiască
Nu mai vrea să-mbătrânească.
Unele dintre femei
Zic așa, fără temei,
Vrând s-arate cât mai bine,
Că nu vor a fi bătrâne.
Și le-ascultă Tatăl Sfânt,
Și le ia de pe pământ.
Deci nu mai îmbătrânesc
Cum ar fi și e firesc,
Pentru că așa au vrut,
Fiindcă asta au cerut.

Cei ajunși la cărunție,
Cu recunoștință vie,
Domnului să-i mulțumim,
C-am ajuns să-mbătrânim!

Vrând să nu vă întristăm,
Creștinește vă urăm:
Să trăiți, să-mbătrâniți

Și să fiți mai pregătiți!
S-aveți timp de pocăință,
Și în dreapta, la sentință!

Să-l rugăm toți pe Hristos
Să avem un an mănos,
Să avem roadă bogată,
Cum n-a fost, ea, niciodată!
Să plouă cu bunătate,
Cu iubire și dreptate,
Cu smerenie și pace,
Cum și Domnului îi place!

Anul, ce apare-n zare,
Să ne-aducă împăcare,
Să dea Dumnezeu să fie
Un an plin de bucurie,
Anul sfânt al împăcării,
Al iubirii și-al iertării!
Să ne împăcăm cu cerul,
Cu toți frații, și cu clerul,
Și, desigur, și cu noi,
Căci și-n suflet e război.

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima creștină,
Cei de-o brazdă și de-o seamă,
De-o credință, de o mamă!

Să urăm, grăind vioi,
Ca să vină vremuri noi!
Bucurie, sănătate
Și iertare de păcate!
Pace multă, fericire
Și, la capăt, mântuire!
Urați, măi!

Hăi!

La anul și la mulți ani!